

Meditacions: Dijous de la cinquena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dijous de la cinquena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: com Crist ens ha estimat; renovar l'amor al llarg del temps; estimar avui.

DURANT l'Últim Sopar, Jesús confessa: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima» (*Jn 15, 9*).

Possiblement els apòstols no acabaven de comprendre aquelles

paraules, ja que encara no havien viscut la Passió del Senyor. Els sorprendrà, després, aquesta donació de Déu fins a la mort, aquest enorme misteri que sobrepassa la nostra capacitat. «Jesús es va lliurar voluntàriament a la mort per correspondre a l'amor de Déu Pare, en unió perfecta amb la seva voluntat, per demostrar el seu amor per nosaltres. A la creu, Jesús “em va estimar i es va entregar ell mateix per mi” (Ga 2, 20). Cadascú de nosaltres pot dir: em va estimar i es va lliurar per mi. Què significa tot això per a nosaltres? Significa que aquest és també el meu camí»^[1].

Com vam ser testimonis fa algunes setmanes, al Tridu Pasqual «Jesús no només va parlar; no només ens va deixar paraules. Es lliura a si mateix. Ens renta amb la força sagrada de la seva sang, és a dir, amb el lliurament “fins a l'extrem”, fins a la creu. La seva paraula és quelcom més que un

simple parlar; és carn i sang “per a la vida del món”. En els sants sagraments, el Senyor s'agenolla sempre davant dels nostres peus i ens purifica. Demanem-li que el bany sagrat del seu amor veritablement ens penetri i ens purifiqui cada cop més»^[2].

La vida cristiana ens porta a procurar voler i servir els altres com Crist ho ha fet. Lliurar-se del tot, amb decisió i generositat. Al final, l'única cosa important serà quan i com hem estimat en el temps de què disposem en aquest món. Al mateix temps, no desconeixem la nostra limitació: sense l'ajuda de Déu, no som capaços d'un amor així. Aquesta tasca d'estimar com Crist sempre és nova «en el sentit que no ho aconseguim plenament; mai no arribem a estimar “com jo us he estimat”, quan qui ho diu és la caritat infinita, l'amor mateix»^[3]. Necessitem que Crist ens encengui i ens doni la seva pròpia

vida, la seva capacitat d'estimar fins al final.

A L'ESCENA que llegim a l'evangeli d'avui, el Senyor segueix parlant de la seva crida, de la seva predilecció per nosaltres, ens vol sempre al costat seu: «Manteniu-vos en l'amor que us tinc» (*Jn 15, 9*). L'amor que Déu ha tingut per nosaltres és el que fonamenta la nostra vida i la nostra capacitat d'estimar. Ell ha volgut el nostre temperament concret, el nostre entorn, la nostra llibertat, les nostres capacitats i també compta amb els nostres límits i defectes. Romandre en aquest primer amor és allargar durant tota la vida aquella inquietud de cor tan pròpia dels joves, encara que passi el temps.

Al caminar de la vida, podem sentir que el cor anhela expandir l'amor

que rebem i que donem. Potser el trobem en tantes coses bones del món: la natura, els amics, la bellesa del que és veritable, etc. El desig que en aquests moments s'obre pas apunta a una cosa més gran, ja que comprovem que, encara que siguin realitats nobles, no són prou per satisfer els nostres anhels. «És Jesús a qui busqueu quan somieu la felicitat; és ell qui us espera quan no us satisfà res del que trobeu; és ell la bellesa que tant us atrau; és ell qui us provoca amb aquesta set de radicalitat que no us permet deixar-vos portar del conformisme; és ell qui us empeny a deixar les màscares que falsegen la vida; és ell qui us llegeix al cor les decisions més autèntiques que altres voldrien sufocar. És Jesús qui suscita en vosaltres el desig de fer de la vostra vida una cosa gran, la voluntat de seguir un ideal, el rebuig a deixar-vos atrapar per la mediocritat, la valentia de comprometre-us amb

humilitat i perseverança per millorar-vos a vosaltres mateixos i a la societat, fent-la més humana i fraterna»^[4].

Sant Josepmaria deia que «la llibertat renova l'amor, i renovar-se és ser contínuament jove, generós, capaç de grans ideals i de grans sacrificis. Recordo que em vaig endur una alegria en saber que dels joves, en portuguès, se'n diu *os novos*. I ho són. Us explico aquesta anècdota perquè ja he complert bastants anys, però quan reso al peu de l'altar al Déu que omple d'alegria la meva joventut, em sento molt jove i sé que mai no arribaré a considerar-me vell; perquè, si soc fidel al meu Déu, l'Amor em vivificarà contínuament: es renovarà, com la de l'àliga, la meva joventut»^[5].

DES QUE EL Senyor va entrar amb més intensitat a la nostra vida, procurem seguir-lo amb l'entusiasme dels apòstols; ells, en descobrir l'autèntic sentit de les seves vides, es van posar immediatament en camí. «¿Per què immediatament? Perquè es van sentir atrets. No van ser ràpids i disposats perquè havien rebut una ordre, sinó perquè havien estat atrets per l'amor. Els bons compromisos no són prou per seguir Jesús, sinó que cal escoltar la seva crida cada dia. Només ell, que ens coneix i estima fins al final, ens fa sortir al mar de la vida. Com ho va fer amb aquells deixebles que el van escoltar. Per això necessitem la seva Paraula: enmig de tantes paraules diàries, necessitem escoltar aquesta Paraula que no ens parla de coses, sinó de vida»^[6].

A cada etapa de la vida, en les noves circumstàncies en què ens movem, podem descobrir manifestacions

diferents d'aquest mateix amor que va donar lloc al nostre lliurament. Cada vegada és més madur, ja que sap amb qui camina i per qui s'entrega; sap que val la pena; en cert sentit, porta endavant la seva missió amb més consciència i llibertat. Sant Josepmaria ens recorda que «l'entrega de cadascun de nosaltres va ser do de si mateix, generós i després; perquè conservem aquest lliurament, la fidelitat és una donació continuada: un amor, una liberalitat, un despreniment que perdura, i no un simple resultat de la inèrcia»^[7]. Estimem el Senyor en el present, amb la joventut de l'amor primer i fonamental que no passa, perquè Jesucrist és el mateix ahir, avui i sempre. I encara que passin els anys i canviïn les nostres circumstàncies, aquest amor que conté el nostre cor continua sent font de vida, perquè Jesús ens estima de manera nova cada dia.

En aquest recorregut, «l'experiència de la feblesa personal pròpia i aliena, en comparació amb l'estupenda proposta que ens presenten la fe cristiana i l'esperit de l'Obra, no ens ha de produir desànim. Davant el desencís que ens pugui produir la desproporció entre l'ideal i la pobra realitat de la nostra vida, tinguem la seguretat que podem recomençar cada dia amb la força de la gràcia de l'Esperit Sant»^[8] i amb l'ajuda de la nostra Mare, Maria.

[1] Francesc, Audiència general, 27-III-2013.

[2] Benet XVI, Homilia, 20-III-2008.

[3] Mons. Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, p. 192.

[4] Sant Joan Pau II, Discurs, 19-VIII-2000.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 31.

[6] Francesc, Homilia, 26-I-2020.

[7] Sant Josepmaria, *Cartes 2*, núm. 12.

[8] Cf. Mons. Fernando Ocáriz,
Missatge, 20-VII-2020.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-dijous-de-la-cinquena-
setmana-de-pasqua/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dijous-de-la-cinquena-setmana-de-pasqua/) (01/04/2026)